

ЗАВИВКА

Сънуваш, че всичко е минало.
Сънуваш кошмара, че краят е близо.
Все е студено, все си настинала.
И криво стоиш, като кулата в Пиза.

Сънят не е убежище. Той е понякога враг.
Уж сънуваш, а гледаш навън. Затваряш очи.
Отвътре боли. Навън или в тебе е мрак?
Бършеш с длани прозореца. Това са сълзи.

Развиделява се. Ей там червенеет, зад блока.
Иде нов ден. Ще се обадят децата.
Техният глас ще ме стопли. Оттокът
В краката е спаднал. Да сложа яйцата.

Трябва да стана. Цял живот съм го правила.
Да платя сметките, да отида до пощата.
Ние, стариците, винаги ставаме.
Да ви завием, деца. Студено е нощем.

Само се обаждайте. И без повод дори.

Любов и радост раждат утринта.

Разтопена скреж е прозорецът. Не са сълзи.

Още е рано. Поспете. При вас оставям обичта.

Да ви завива, да ви топли цял живот, деца.

Така мечтая други да са вашите нощи.

За мен е време вече. Аз... аз отивам до пощата.

Емилия Владимирова

София

Ж.к. „Дружба-1“